

KANSOJEN JA YKSILÖIDEN VELJEYS

Pekka Ervastin esitelmä 25.5.1931

Veljeys on elämän ja luonnon tosiasia. Me ihmiset olemme toistemme veljiä sentähden, että meissä virtaa sama veri, kosmillisen Kristuksen veri, joka liittää ja yhdistää meidät toisiimme. Samalla tavalla kuin sukulaisveri liittää muutamat yksilöt yhteen, samalla tavalla Kristuksen veri liittää meidät kaikki toisiimme. Katselimme eilen, kuinka tämä veljeys, joka on luonnon tosiasia, on kuitenkin meistä kuin kaukainen ihanne. Me emme sitä toteuta, emme osaa sitä toteuttaa. Ja meidän on täytynyt tehdä se huomio ja tunnustaa itsellemme, että veljeys on jotain, joka on annettu ikäänkuin läksyksi meille. Me olemme täällä elämässä rakkauden koulussa ja saamme vähitellen elämien vierieissä oppia veljeyttä, toisiamme ymmärtämään, tosiamme rakastamaan; ja sentähden veljeys on meille jotain, johon meidän tulee kasvattaa itseämme, tai johon elämä itsessään meitä vähitellen kasvattaa. Kun siis puhumme veljeydestä, emme saata puhua siitä semmoisesta asiasta, jonka saattaisi toteuttaa ilman muuta. Ei se ole mikään yhteiskunnallinen tai muunlainen ohjelma, jonka voisi ihmisille antaa ja sanoa: toteuttakaa tämä! Jos semmoista uskoisi tai yrittäisi, saisimme pian pettyä. Mutta veljeys on itse elämän antama läksy, johon vähitellen meidän tulee oppia. Saamme kasvattaa itseämme elämän koulussa veljeyttä kohti, ja saamme uskoa, että joskus veljeyden valtakunta toteutuu maan päällä. – Eilen katselimme ihmistä ihmiskunnan jäsenenä ja silloin huomasimme, kuinka jokainen meistä henkisessä elämässään joutuu kosketukseen erilaisten asioiden kanssa. Mainitsimme tieteen, taiteen ja uskonnon, jotka ovat omiansa lähentämään meitä toisiimme. Tieteelliset totuudet ovat yleispäteviä; ne eivät riipu mistään rodusta tai uskonnosta. Samalla tavalla on taiteen kanssa. Jos olemme kristittyjä tai mitä

tahansa, osaamme arvioida egyptiläisiä pyramiideja ja taideteoksia, kuin jos olisimme juutalaisia tai mitä tahansa. Musiikki lämmittää kaikkien sydämiä, esimerkiksi. Samalla tavalla voimme uskonnon alalla me ihmiset lähentyä toisiamme, jos saamme kiinni kaikkien uskontojen perustotuuksista. Niistä mainitsin eilen ihmishengen kuolemattomuuden ja pyrkimyksen kohti täydellisyyttä. Niistä, jos saamme kiinni, voimme löytää yhtymäkohtia.

Nyt tänään on meidän katsottava ihmisiä, yhteiskunnan jäseninä, kansoina. Me emme ole ainoastaan ihmiskunnan jäseniä, vaan myöskin jonkun kansakunnan, yhteiskunnan, valtion, heimon, rodun . . . Ne ovat asioita, jotka myöskin ovat omiansa eroittamaan ihmisiä toisistaan. Ja meidän huomiomme kääntyy ensin siihen, että meitä on paljon ihmisiä yhdessä samassa kansassa, valtiossa, yhteiskunnassa... miljoonittain ihmisiä yhdessä – ja voisi luulla ilman muuta, että nämä ihmiset tulevat hyvin toimeen keskenään. Jos eivät osaa olla veljellisiä toistensa kanssa valtioina, niin ainakin keskenään osaavat olla. Mutta kokemuksesta tiedämme, että vaikka olemme saman yhteiskunnan jäseniä, eroittaa meitä monta seikkaa. Kun katselemme ihmisiä ympärillämme, huomaamme, kuinka ihmisyksilöt pyrkivät onneen; mutta se on eri asia kaikilla. Toiset pyrkivät rikkauteen, toiset kunniaan, toiset nautintoihin. Elämä on erilainen joka ihmisellä. Niin on jokaisessa yhteiskunnassa maan päällä. Ja mikä on siihen syynä, että ihmiset yhteiskunnissa ovat niin erilaisia, että asettuvat melkein sotajalalle keskenään? He eivät ymmärrä nähtävästi, että elämän syvin laki on veljeys, rakkaus. He eivät ymmärrä nähtävästi, kuinka heidän pitäisi elää ja olla maan päällä, vaan silminnähtävästi pyrkivät omiin tarkoituksiinsa, ja saavuttaakseen niitä voivat sortaa toisiaan. – Jos ajatteleme amerikkalaisia miljonäärejä niin tiedämme, että he ovat olleet äärettömiä työntekijöitä. Varhaisesta aamusta myöhään iltaan he ovat ponnistaneet aivojaan. Jo lapsena he ovat

kaikkea suunnitelleet ja väsymättömästi tehneet työtä. Sillä Amerikka, dollarien maa, ei ole maa, joka lahjoittaisi kenellekään rikkauksia, vaan maa, jossa pyritään omalla väsymättömällä työllä tuloksiin. Kun katselee noita miljonäärejä, jotka ovat omalla työllään saavuttaneet suuria kultamääriä, huomaa hyvin usein, melkein poikkeuksetta – tietysti on jaloja poikkeuksia, mutta ne ovat harvassa –, että ennen kuin nuo miljonäärit ovat saavuttaneet kultakasoja, ovat he polkeneet toisia, syrjäyttäneet toisia, ovat olleet aivan kunnottomia, järkkymättömiä . . . He ovat päättäneet: tuo on oleva minun ja noiden osakkeiden on tultava minun haltuuni! – ja he ovat sitten käyttäneet mitä keinoja tahansa: pettämistä, varastamista ja murhia – eivät tietysti niin, että laki heitä tuomitsisi, mutta niin ovelasti ja viisaasti, että he voittavat toisilta – ja monilta tuhansilta – heidän voittonsa, omaisuutensa . . . vievät ilman mitään omantunnon vaivoja. Tuommoiset häikäilemättömät miehet ovat usein suuria amerikkalaisia miljardöörejä. Ja kuinka meidän kaikkien täytyykään ihaila heidän tavatonta työtarmoaan, väsymättömyyttään, keskityskykyään . . . – Taas näemme toiselta puolen ihmisiä, jotka eivät tahdo muuta kuin nauttia; alhaisimmat nautinnot ovat heidän pyrkimyksensä. He ovat valmiit vetämään toisia nenästä, hankkiakseen rahaa miten tahansa nautintojaan varten, jotka ovat välttämättömiä heidän elämälleen. – Näemme ihmisiä, jotka ovat hankkineet paljon tietoja ja ovat kuin vaeltavia tietosanakirjoja, mutta jotka ovat hankkineet tietonsa ainoastaan omasta halustaan, eivätkä suorastaan tee niillä tiedoillaan mitään. Ne ovat oppimisen perikuvia. – Ei ole enää ken ties niin, kuin oli ennen, mutta ennen olivat professorit, originaali-oppineet semmoisia, joiden pää oli vain pelkkää tietoa. He kuljeskelivät ympäri maailmaa, eivätkä tehneet mitään hyötyä niillä tiedoillaan. Ja me tiedämme, että ne tiedot haihtuvat olemattomiin sitten kuollessa. – Ja me kysymme: mikä on tässä puutteellista ja kuinka se on korjattavissa? Sillä me

tunnustamme itsellemme ja kaikki ihmiset, että tuo, että ihmisellä on paljon rahaa, on hirmuisen ansiokasta, ja hirmuisen ansiokasta on, että ihminen nauttii suurta kunniaa. Ja että ihminen omaa suuren vallan, että hän voi käskeä toisia, on ylevää ja kunniakasta. Olemme pitkin vuosisatoja arvioineet asioita ja sentähden yhteiskunta on muodostunut tällaiseksi, että me olemme arvioineet kaikkia yhteiskunnallisia arvoja tällä lailla. Me ihailemme rikkaita, korkeita, mahtavia, viisaita, älykkäitä . . . Amerikassa kysytään: montako dollaria hän on arvoltaan? Ei siellä ihmistä mitattu kuin sen kullan mukaan, mitä hän hallitsi. – Tässä on nurinkurista, jos ajattelemme veljeyden mukaan ihmisiä yhteiskunnassa. Kysymme: mitenkä tämä olisi korjattavissa, – veljeys toteutettavissa tämmöisessä yhteiskunnassa? – Silloin voimme sanoa, että se tapahtuu kasvatuksen avulla. Tulee kasvattaa – lapsia ja nuoria – että aletaan arvioida asioita ihan toisella tavalla. Ja mikä on se uusi arviointi, johon meidän ihmiskuntamme vähitellen kasvaa? – Kansoissa, yhteiskunnissa aletaan ymmärtää, että ihmistä on arvioitava aivan uudella tavalla. Ei sillä tavalla, kuinka rikas hän on, kuinka hienoissa vaunuissa hän ajaa – , kuinka oppinut hän on . . . , vaan alamme ymmärtää, että aivan toinen on oleva mittapuu, jolla me ihmisiä arvioimme. Ja mikä on se mittapuu? – Se ei ole ainoastaan tuo vanha, että jokaisen ihmisen on tehtävä työtä. Ihailemme työtä; yleinen mielipiteemme on työn puolella ja kaikki sanovat, että joka ei tee työtä, on laiska, eikä sitä kunnioiteta. Mutta riittääkö vain työn ihailu. Amerikkalainen miljardööri tekee työtä. Hän antaa vaimonsa ja tyttärensä viettää loistavaa elämää. Amerikassa mies istuu varhain aamulla konttorissa. Mutta hänen vaimonsa ja tyttärensä jäävät sohville istumaan ja ajavat sitten biilissä kauppoihin ostaakseen kaikkea, että lopulta ei ole enää mitään ostamista. Silloin he heittäytyvät sohville pitkälleen ja ihmettelevät, että ei ole mitään, mitä ostaisi enää. Etkö sinä voi mitään keksiä enää! sanoo tytär äidilleen, jonka pitäisi olla viisaampi –

ja äiti vastaa: ole nyt hiljaa. Semmoiseksi tulee elämä, kun ei ole mitään työtä ja säädyllisiä nautintoja; täytyy hypätä yli aitojen ja nauttia säädyttömistä nautinnoista. Elämä on aivan tyhjä ja sisällyksetön, kun on liian paljon tämän maailman tavaraa, ja kun sitä on niin paljon, ettei ole tarvinnut pistää kortta ristiin. Ei ole työ ainoa ratkaisu tässä arvioinnissa, ei ole ainoa mittapuu. Me edellytämme, että ihminen tekee työtä, mutta uusi aika tulee asettamaan uuden mittapuun koko työlle. Jokaiselta ihmiseltä tullaan kysymään – ja nyt monet ihmiset kysyvät itseltään että toisilta sydämessään ja omassatunnossaan: kuinka paljon sinä palvelet toisia? Kuinka paljon sinä hyödytät ja autat toisia? Missä määrin sinä olet toisten palvelija? – Siinä on oleva uuden moraalin mittapuu, ja emme pääse ulos ollenkaan nykyisistä vaikeuksista, jollemme kasvata itseämme ja koko ihmiskuntaa, kaikkia ihmisiä siihen uuteen elämänymmärrykseen, että palvelus on ainoa arvokasta tässä ulkonaisessa elämässä. Ei mikään kunnia, rikkaus, valta . . . ole minkään arvoista. Ei se anna ihmiselle vielä mitään arvoa, vaikka häntä kannettaisiin kultatuo- lilla ympäri maailmaa – siinä kyllä, jos se on merkki siitä, että hän on suuresti palvellut. Mutta se, mikä on oleva uuden yhteiskuntaihmissen tunnusmerkki, on hänen kykynsä palvella – halunsa, tahtonsa palvella. Jos tahdotte mennä eteenpäin, jos tahdotte olla etevä, silloin palvelkaa. Sillä meidän suurin mestarimme Jeesus Kristus sanoi: „Se, joka teistä tahtoo ensimmäinen olla, olkoon kaikkien palvelija.“ Siinä on yhteiskunnallisen elämän mittapuu. Mitään muuta todellista mittapuuta ei ole. Jos ei ihminen tahdo tulla palvelijaksi, silloin hän vielä tahtoo eroittautua ihmisistä. Silloin hän ei vielä tahdo olla yhteiskunnan jäsen, sen uuden yhteiskunnan jäsen. Nythän noissa vähän nurinkurisissa yhteiskunnissa menemme sortamalla eteenpäin ja huudamme vain käskyjä toisille. Uusi yhteiskunta on vähitellen syntymässä; siinä kysytään ainoastaan palvelua. Se on ihmisarvon mittapuu. Ja kun me opastamme lapsia kodissa ja koulussa

ja opastaessamme nuoria, näytämme esimerkkiä kaikille, että tahdomme palvella. Sillä saamme uuden yhteiskunnan vähitellen syntymään. Tämän me tietysti totuudenetsijoinä, ruusu-ristiläisinä olemme ymmärtäneet alusta lähtien. Se ei ole mitään uutta, mutta meidän täytyy ymmärtää, että se ei ole ainoastaan meille, vaan että se on tuleva koko yhteiskunnallisen elämän perustaksi. Kun katselemme tätä maailmaa ja näitä yhteiskunnallisia olosuhteita, niin näemme, että merkillinen problemi on niinsanottu omistusoikeus. Täällä me ihmiset omistamme. No, me voimme ymmärtää, että jos esimerkiksi olemme kaataneet puun ja siitä puusta tehneet itsellemme tuolin ja pöydän, onhan se silloin meidän työtämme ja omistamme sen. Silloin myöskin tunnemme, että koska olemme tehneet sen ja jollain tavalla omistamme, että minun sydämeni ei ole millään tavalla kiinni siinä. Minä olen tehnyt tuon tuolin; minä teen uuden ja lahjoitan sen jollekin toiselle. Mutta täällä maan päällä me olemme asettaneet kaikenlaisia rajoja ja aitoja maalle ja sanomme: kas tässä on minun maani! ja toinen sanoo: kas tässä on minun maani! – Sillä lailla on maa jaettu joidenkuiden kesken ja mikä ei ole joillakuilla, niin se on valtiolla se. Jos esimerkiksi tahtoisin viljellä pientä tilkkua ja menen esimerkiksi valtion maalle, niin valtio antaa minun ymmärtää, että olen tehnyt jotain väärää; ehkä valtio panisi minut putkaan istumaan. Se tuntuu kaikista ihmisistä, kun menee itseensä, hyvin ihmeelliseltä, että olemme tällä tavalla jakaneet ja sanoneet omistavamme maan, jonka Jumala on luonut. Tietysti jos minä olen kaivanut, kuokkinut ja viljellyt, voi ajatella niin, että se mikä tuosta tulee kuuluu minulle. Sentähden minun sydämeni sanookin, että joku toinenkin voi nauttia tuosta sadosta. Minä en ajattele maata, vaan että olen tehnyt työtä tuossa maapalassa ja saanut hedelmää ja se kuuluu minulle; mutta maa ei kuulu minulle. Minä en tahdo esittää sosialista tai poliittista ohjelmaa; ainoastaan kerron millä tavalla me kaikki kuulumme tähän maahan ja hengitämme ilmaa.

Ainakaan ilmaa emme ole osanneet kieltää keltään. — Kun tässä tapahtui yhtäkkiä suuri vallankumous Venäjällä ja Lenin esitti suuren bolshevistisen ohjelmansa, jossa sanottiin esimerkiksi, että kaikki maa on kansan, niin minä ihmettelin, kun se ohjelma tuli meille: tuohan on vallan merkillinen ohjelma; minähän olen ajatellut aina myöskin niin — olenhan siis bolsheviki. — Sitten myöhemmin ihmetytti minua tavattomasti se, että maa ei ollutkaan kansan omaa; ei se saanutkaan sitä maata. Siinä ohjelmassa luvattiin myöskin, että sodat loppuvat ja aseet heitetään jokeen. Ja minä ihmettelin ja ihmettelin Onko mahdollista, että suuri valtakunta on tullut yhtäkkiä noin hyväksi? Se on merkillistä, jos Venäjän kansa osaa . . . Ja minussa oli semmoinen pikkuinen toivo, koska se on synnyttänyt semmoisia suuruuksia kuin esimerkiksi Tolstoi ja Dostojevski. Mutta kun huomasin, ettei mitään ole toteutettu, täytyi sydämeni suurella surulla. Ja sitten vielä enemmän, kun tapasin Leninin sihteerin. Kun mainitsin hänelle Leninin ohjelmasta, sen toteuttamisesta, sanoi hän minulle pilkallisesti nauraen, ihmetellen minun suurta tyhmyyttäni: „sehän oli paljasta politiikkaa. Sehän näyttää, mikä suuri valtiomies Lenin oli. Täytyihän luvata, että kansan sai mukaansa; mutta ei ollut tarkoitustakaan, että sitä toteutettaisiin. Se oli syötti, joka heitettiin nälkäisen kansan eteen. Se oli ainoastaan sitä varten, että Lenin pääsisi johtamaan Venäjän kansan kohtaloa.“ — Minä istuin ihan suu auki ja ajattelin itsekseni, että tuo kaikki näyttää, että Lenin on tavattoman pieni. Pieneksi hän jää minun ajatuksissani. Hänhän oli oikeastaan suuri humpuukimestari. Ja sitten minä sain vetää suuren ristin koko bolshevistisen paradiisin yli ja ajatella, ettei siellä voitukaan toteuttaa mitään. Ja minulle jää se ihanaksi unelmaksi; koska ihmiset kasvavat semmoisiksi, että he pitävät tätä maata pyhänä — niinkuin temppelinä — ja tarttuvat auraan, kuin se olisi mikä sakramentaallinen asia, ja menevät työhön kuin olisi se Jumalanpalvelusta. Koska tulee semmoinen aika, että

ihminen ymmärtää, että maa on annettu hänelle Eedenin puutarhaksi, että hän sitä viljेलisi Jumalaa palvellen, ja astuisi sillä kuin pyhällä maalla. Hän ei voisi ajatella mitään semmoista, että tämä on minun, vaan ajattelisi aina, että kuinka ihmeellinen elämä sentään on, kun se on uskonut minullekin tehtävän, että saan kyntää tätä peltoa. Kuinka tämä on mahdollista, että olemassaolo on niin suuri ja pyhä!

Sitä yhteiskuntaa minä odotan. En minä esitä mitään ohjelmaa, vaan tahtoisin, että ihmiset kasvaisivat siihen, että heiltä jäisi omistuksen halu sydämestään pois. Emme tarvitse mitään maata. Me olemme kuin huoneenhaltijoita, niinkuin Kristus sanoo. Hetkeksi on meidät lähetetty käyttämään omaa leiviskäämme, sitä mitä meille on annettu ja tekemään siitä tiliä elämälle, Jumalalle. Eikä saa tulla röyhkeätä ja itsekästä ajatusta: minun se on ja saan tehdä niinkuin tahdon. Päinvastoin tulee ymmärtää ja kasvattaa toisiakin siihen, että kaikki olemme itse elämän saaneet lahjaksi ja kaiken, mitä maan päällä on. Toisin sanoen – käyttääksemme sitä määrätyn ajan. Alastomina synnyimme tänne ja alastomina saamme lähteä; kuinka voisimme omistaa mitään. Olemme huoneenhaltijoita ja siitä tulee meidän tehdä tili, mitä meidän käsiimme on uskottu. Emme saa ajatella, että se on minun – ja sormet oikein vääntyvät kuin saiturin sormet. Meidän tulee kasvattaa siihen itseämme, että sydämemme vapautuu kaikesta ja iloitsemme, että elämän herra on uskonut vähän meillekin, josta saamme tehdä tiliä. Siitä meidän tulee iloita ja olla kiitollisia. Mehän seisomme aina elämän suuren mysteron edessä. Ja meidän leiviskämme ei tietenkään ole ainoastaan, mitä on ulkonaisessa maailmassa; vaan mitä on sielussa. Mitä olemme tuoneet edellisistä elämistämme, se on meidän leiviskämme. Sitä tulee meidän oikein käyttää. Minun silmissäni elämä muuttuu paljon kauniimmaksi, sopusointuisemmaksi, rikkaammaksi, ihmeellisemmäksi . . . kun kasvatamme itseämme ja toisiamme ymmärtämään elämää näin, ymmär-

tämään, että kaikki on pyhää. Sillä meillä ihmisillä on kyllä verrattain suuri halu repiä kaikkea alas, tehdä kaikki epäpyhäksi, rumaksi, saastaiseksi ja rivoksi. Semmoinen on meillä varmaan-kin jotain muistoa niiltä ajoilta, jolloin olimme raatelevia petoja; vaikka ne ajat ovat aivan kaukaisia, joita vietimme jollakin toisella tähdellä. Se muisto on niiltä ajoilta, kun tahdoimme raadella ja repiä. Emme sisimmässämme sitä tahdo. Oikeastaan sisäinen tahto tahtoo pitää kaikkea pyhänä, kaikkea kunnioittaa, kaikelle antaa arvoa. Se tahtoo käydä varoen elämän kukkaniityllä; ei tahdo tallata yhtä ainoata orvokkia tai kieloa. Kaikkea se sisäisin tahto meissä kunnioittaa. — Sentähden meillä ei ole mitään ulospääsymahdollisuutta kaikista vaikeista yhteiskunnallisista pulmista, ellemme kasvata itseämme ja toisia, että sydämemme vapautuu kokonaan kaikesta omistushalusta. Sillä mehän olemme täällä moraalisessa koulussa. Tämä elämä on ennen kaikkea moraalinen koulu. Meidän täytyy oppia tämmöisiä asioita. Ja kun me muodostamme yhteiskuntia, kansakuntia ja valtakuntia, niin nämä kansakunnat ja valtakunnat, joita on monta maan päällä, voivat olla — ainakin tähän asti enimmäkseen ovat olleet — sotajalalla keskenään. Kansakunta hyökkää toisen kimppuun. Suurempi sortaa pienempää. Minkä tähden? Harhaluulosta, että ihmiset omistavat jotain ja — että heillä on valtaa elämän yli. Elämä pitäisi ihmisille olla pyhä. Me emme ole itseämme luoneet ja meidän pitäisi ajatella, että ihmisillä ei ole valtaa elämän yli. Meidän pitää olla elämän palvelijoita. Nyt me näissä yhteiskunnissa, valtakunnissa, kansakunnissa ajattemme, että ihmisillä on valtaa elämän yli. Joka istuu suurella kultatuolilla sanoo: pää poikki! ja se hakataan. Luulemme, että ihmisillä on valtaa elämän ja kuoleman yli. Toinen kansa sanoo toiselle: nousee ylös, sillä me tahdomme kaikki teidän maanne, teidän tavaranne ja häpäisemme teidän naisiamme! — Toinen sanoo: julma vihollinen tahtoo sortaa meitä, polttaa kaupunkimme, tahtoo häpäistä naiseimme. Ylös pojat! mennään suojele-

maan kaupunkiamme. — Mutta kaikki perustuu siihen — jos sanomme peitetysti tai avoimesti —, että luulemme, että meillä on valtaa toisten elämään onneen ja rauhaan; luulemme, että saamme tehdä niin paljon pahaa kuin tahdomme. Jumala ei estä meitä. Se on harvoin, erikoisen romanttisissa tapauksissa, jolloin jumallinen tuli sokaisee tai tappaa jonkun tyrannin. Tavallisesti me ihmiset saamme tehdä niin paljon pahaa kuin tahdomme, sillä karma pitää huolta siitä, että saamme niittää mitä olemme kylväneet; kun vaan otamme seuraukset vastaan pahoista teoistamme. Mutta silloin me ihmiset sanomme: ei mitään seurauksia! Herranen aika, jos minä ammun toisen, enhän tarkoita, että minun lävitseni kuula ammuttaisiin; niillä teoillanihan minä tahdon juuri rauhaa! — Niinhän me ihmiset huudamme — ja petymme karmallisesti, sillä elämän Herra pitää huolen, että mitä kylvämme, sitä myöskin niitämme. Emme voi paeta pahoja ajatuksiamme, pahoja sanojamme; ne kohtaavat meitä meidän tiellämme. Minkä taaksemme jätämme, sen edestä löydämme. Siinä emme voi pettää itseämme, emme kansoja, eikä valtakuntia. Ja kun kansat ja valtakunnat ovat tähän asti elämöineet tämän maan päällä, niinkuin he olisivat tämän maapallon ja kaiken luoneet, niin heidän täytyy kantaa seurauksiaan ja sovittaa kaikkia rikoksiaan, ennen kuin lähestyy rauhan — teon hetki, että täydellinen rauha vallitsee maan päällä, että veljeys, Jumalan valtakunta on toteutunut. Mutta sitä rauhaa ei tule valmistaa sillä tavalla, että kansat ja valtakunnat ovat varuillaan uusien sotien varalta. Sitä aikaa tulee valmistella sillä tavalla ja ottaa vastaan pahoja seurauksia, että he miettivät, millä tavalla he voisivat olla toisilleen avuksi. Että he suunnittelivat, millä tavalla kaikki kansat ja valtakunnat pitäisivät olla liitossa keskenään, että voisivat auttaa toisiaan ekonomisesti ja kaikella tavalla. Niin ainoastaan voidaan valmistaa tulevaisuuden suurta rauhan valtakuntaa maan päällä. Tänä päivänä pitäisi kaikkien kansojen ja valtakuntien täällä Europassakin miettiä, millä tavalla he

voisivat tukea toisiaan ja auttaa toisiaan. Tänä päivänä pitäisi Europan, Amerikan, Aasian, Afrikan, Australian – kaikkien maanosien – ajatella, millä tavalla he voisivat tukea ja auttaa toisiaan. Sillä jos nyt näiden olojen vallitessa on ruokaa välistä liikaa maan päällä, että sitä täytyy hävittää – polttaa esimerkiksi – ja toiselta puolen kärsitään nälkää ja kuollaan nälkään, niin se tulevaisuus toiselta puolen järjestää asiat niin, että on yhteinen planetaarinen ekonomia, yhteinen talous koko maapallolla. On hallitus ja johto, joka heti tietää, että Kiinassa, että Suomessa oli katovuosi; ne maat tarvitsevat viljaa. Meillä on suuri ylituotanto Venäjällä tai Amerikassa; järjestetään, että nuo maat saavat mitä on liikaa. – Nyt meidän aikanamme Amerikassa heitetään kahvia mereen ja poltetaan vehnää, sillä muutenhan hinnat menisivät alaspäin. Mitä siitä jos Venäjällä ihmiset kuolevat nälkään! Mitä se merkitsee siihen verrattuna, että kahvin tai viljan hinta laskee. Suuret pohatat, jotka pitävät huolta siitä, että hinnat pysyvät ennallaan, ne ne merkitsevät jotain. Mitä Venäjän köyhät merkitsevät verrattuna noihin miljardööreihin. Kuolkoon kymmenet miljoonat, silloinhan olemme päässeet heistä rauhaan ja on roskaa työntynyt pois tieltä! – Tässä suhteessa täytyy siis ihmisten myöskin kasvattaa itseään ja toisia ymmärtämään, että elämä on pyhä; ihmisen henki on pyhä. Meidän täytyy siis auttaa toisiamme. Auttaa – ei tietysti millään järjettömällä tavalla; syöstä itseään kurjuuteen, että toinen saisi nauttia, vaan – sillä tavalla, että ihmisinä järjestämme olot maan päällä, ettei kurjuutta enää ole. Ja sitä ei voi järjestää ellei kaikki maat siihen yhdy. Ei voi yksi maa olla paradiisi, sillä silloin toiset maat olisivat helvettejä. Sentähden täytyy kaikkien yhdessä järjestää. Tähän suuntaan ovat kommunistit Venäjällä suunnitelleet. Kun olemme ymmärtäneet, että kaikki valtakunnat ovat toisistaan riippuvaisia, silloin se on toteutettavissa. Mutta minun täytyy lisätä, että tämä ei ole mikään ohjelma. Sillä ihmisinä meidän täytyy ensin kasvattaa itseämme ja toisiamme siihen uuteen

näkemykseen, että meillä ei ole oikeutta olla epäveljellisiä, olla pahoja, meillä ei ole oikeutta ja valtaa toisten elämän ja hengen yli. Tämän uuden näkemyksen täytyy tunkea läpi kaikkien ihmisten, sitten itsestään toteutuu uusi aika, toteutuu veljeys. Mutta ihminen ei ole ainoastaan kansalainen yhteiskunnassa; hän on myöskin yksilö. Ihminen on yksilö. Ja sentähden minun tekisi mieleni sanoa – ja aivan huutaa – kaikille nuorille ihmisille: ajatelkaa elämää ja että te seisotte pyhän elämän edessä, ja että se kysyy teiltä: mitä te aiotte tehdä? Millä tavalla te aiotte palvella? Miten te aiotte kouluuttaa itseänne ja mihin ammattiin kehittyä ja kasvaa? – Kaikkien nuorten pitäisi ajatella ja kysyä niin itseltään ja tutkia, että löytäisivät sen kalliin helmen, joka on kätkeyty heidän sielunsa peltomaahan, sillä heidän pitää menetellä niinkuin Jeesus sanoo vertauksessaan: „Eräs mies sai kuulla, että pellossa oli kallis helmi. Hän möi kaikki, mitä hänellä oli ja osti sen pelton ja kaivoi esille helmen.“ – Siinä asemassa on jokainen nuori ihminen. Hänellä on ihmeellinen peltomaa sisässään, ja siihen on kätkeyty helmi. Hän ei tunne ehkä vielä, mitä hänen sisässään on suloista, suurta ja kaunista; hänen sielunsa kykyjä, kouluuttamismahdollisuuksiaan. Hän ei tunne tiedettä, taidetta, keksintöjä, – elämän työmuotoa, mikä on kätkeyty hänen sielunsa peltomaahan kalliina helmenä, joka hänen on etsittävä. Silloin maailma ja hänen omaisensa nousevat häntä vastaan. Kaikki ihmiset, jotka ovat niin nerokkaista ja voimakkaita hengessään, että alkavat etsiä helmeä, joka on kätkeyty heidän omiin sieluihinsa, kaikki ne ihmiset nostavat lähimmäisensä ja maailman vastaansa. Mutta älkäämme surko sitä; ei se ole mitään paha, vaan luonnollinen koettelemus. Onko se niin kallis, se ihanne, että tahdomme uhrata kaikki sen puolesta, vaikka kaikkien ystävyiden, rakkauden ja avun. Lähdemme vaikka yksinämme ulos elämään, ollaksemme uskollisia ihanteellemme. Se on jokaisen nuoren – ja jokaisen ihmisen koetus. Se ihminen on jo kasvanut entisissä elämässään

suureksi ja voimakkaaksi, joka saa niin erinomaisen jälleensyntymisen, että pienestä pitäen autetaan, tuetaan ja ymmärretään, ja annetaan kasvatusta – niinkuin Buddhalle ja Jeesukselle annettiin; se ihminen on suuri. Mutta meidän tavallisten ihmisten ei pidä odottaa sitä. Ainoastaan maailma voi nousta meitä vastaan, kun sen parhaimman, minkä voimme henkemme silmillä nähdä, nostamme oikeuksiin. Se on kuitenkin voimaa: siinä voimme nähdä, kuinka luja on luonteemme, vakaumuksemme. Sentähden meidän ei tarvitse mitään pelätä. Olkaamme sitä, mikä itessämme on parasta. Etsikäämme sitä kallista helmeä. Me saamme palvella ihmiskunnan asiaa, totuuden asiaa, toisessa tai toisessa muodossa. Vaikken olisi kuin kadunlakaisija, palvelen ihmiskunnan asiaa, kun teen sen työni, kuin olisi se Jumalanpalvelusta. Teen sen työni rakastavin ajatuksin: nyt minä lakaisen tämän kadun, ettei kukaan rakas sisar tai veli loukkaisi itseään! – kaikesta voimme tehdä Jumalanpalvelusta. Sentähden kasvattakaamme itseämme!